

[Finansministeren.]

en begrænsning af købekraften på bredt grundlag.

Ingen af disse oprindeligt fremsatte tanker kunne der opnås den fornødne politiske tilslutning til; men man blev så i stedet for enig om denne bundne opsparing, som nu indeholdes i dette lovforslag. Men den måde, hvorpå forliget herom er kommet til verden, forklarer, hvorfor dette lovforslag på visse punkter er videregående end den bundne opsparing, der blev vedtaget i november i fjor. Netop fordi det skulle være en begrænsning af købekraften på bredt grundlag, og netop fordi det var set i sammenhæng med overvejelser om at begrænse lønudbetalingerne eller at gennemføre en 5 pct. omsætningsafgift, således at omtrent hele befolkningen kom med, går man langt længere ned i indtægtsklasserne, end man gjorde i november, idet de beløb, der er fritaget, er noget mindre end sidst. Denne baggrund for lovforslagets opståen er også forklaringen på, at man som hovedprincip har gjort denne nye bundne opsparing betydeligt mindre progressiv end den gamle, idet man principielt tager 5 pct. af den indtægt, man har udover de minimale fritagelsesindtægter, dog med nogen progression for de større indtægters vedkommende.

Endelig er det bestemt, at den nye bundne opsparing, som man besluttede i marts, skal indbetales på spærret konto i nationalbanken, over hvilken der kun kan disponeres af finansministeren med finansudvalgets samtykke, medens som bekendt den bundne opsparing, der blev vedtaget i november, skulle indstå i banker og sparekasser og likviditetsmæssigt være til disses rådighed.

Alt i alt er det således et stærkere indgreb, et dyberegående indgreb end det, der blev vedtaget i fjor, men det hænger jo også sammen med, at de ydre vilkår for Danmarks økonomi er blevet stadig vanskeligere, også i de forløbne vintermåneder. Herefter vil der altså blive udskrevet en ny bunden opsparing, og det er tanken, at den skal udskrives indenfor skatteåret 1951—52 og lignede på de til dette skatteår svarende indkomster. Det samme er imidlertid tilfældet med anden rate af den bundne opsparing, som blev vedtaget ved novemberloven, og for at det ikke skal blive kompliceret, blev man under martsforhandlingerne enig om, at det ville være praktisk at slå denne anden rate af den oprindeligt vedtagne bundne opsparing sammen med den, man nu vedtager, og lave

det hele til een samlet bunden opsparing for skatteåret 1951—52. Det går dette lovforslag derfor ud på, og det er grunden til, at det formelt er udformet som et forslag om ændring i den bestående lov om bunden opsparing. Der er så udarbejdet een samlet skala, som omfatter denne anden rate af den gamle opsparing plus det, man er blevet enig om under martsforliget, og skalaen er udformet således, at den er et kompromis mellem regeringens oprindelige forslag og det af socialdemokratiet under forhandlingerne fremsatte, idet vi blev enige om, at man skulle tage en mellemting mellem disse to forslag, og at regeringen skulle udarbejde et forslag derefter.

Der er også den forskel, at medens man sidste gang afrundede nedefter til 100 kr., afrunder man denne gang til 50 kr. Det ville efter regeringens mening have været ønskeligt at gå ned til 25 kr., idet vi nu kommer ned i indtægtsklasser, hvor en jævner ligning havde været rimelig. Det kunne vi imidlertid ikke få den fornødne tilslutning til i det politiske udvalg, og man er derfor som et kompromis blevet enig om 50 kr.

Hvad angår indbetalingen af denne bundne opsparing, der herefter bliver udskrevet for 1951—52, var det tanken, at den ligesom den sidste skulle kunne indbetales i banker og sparekasser, og jeg har haft forhandlinger med disse derom. De har også erklæret sig villige til at medvirke ved indbetalingen, men har ikke ønsket at oprette egentlige spærrekonti for sparerne, sådan som de gjorde det sidst. Dette er formentlig også rimeligt, både fordi der er så mange, der omfattes af den nye lov, og fordi banker og sparekasser jo ikke selv skal beholde pengene; det må erkendes, at det i så fald ikke ville være rimeligt at forlange, at beløbene skulle stå på egentlige konti i bankerne. Derfor bliver det nu ordnet sådan, at man kan foretage den nye indbetaling i banker og sparekasser, overformynderiet og i de forskellige kommuner; banker og sparekasser er dog kun forpligtet til at modtage hele beløbet, altså ikke a conto beløb og kun rettidigt indbetalte beløb.

Der er på dette punkt opstået en vanskelighed, fordi anden rate af den gamle bundne opsparing skulle stå til bankernes og sparekassernes rådighed, medens den nye som bekendt skal videre indbetales til nationalbanken. Når nu den anden rate af den gamle lovs opsparing bliver slået sammen med den nye, opstår nemlig spørgsmålet: Hvordan finder man ud af, hvor stort